

T R O U W (Bij het artikel op bladz. 119).

Weet ge wat de mieren deden? Ze begonnen dadelijk de jonge vleugeltjes af te bijten. 't Kapelletje verweerde zich wat het kon, maar 't was te jong en te zwak, de mieren bleven de baas, de mooie vleugeltjes gingen er aan, en als een armzalig wurmpje werd het vleugellooze kapelletje mee naar 't mierenest gesleept.

Ik vind dit tragisch voorval zoo'n treffend beeld van de gevaren, die het *jonge* leven bedreigen. Ik vind zoo'n prachtige kapel een beeld van een mensch, die op vleugelen des geloofs het leven door mag wiken.

Want wat is een kapel zonder zijn vleugels? Een machteloos, weerloos, stumperig wurmpje, zonder sier of heerlijkheid. Een kapel wordt iets, is iets, alléén door haar vleugels. Die maken haar heerlijk, en sterk, en vrij en machtig.

En wat is een mensch zonder geloof? Even ongelukkig en machteloos en weerloos; even makkelijk ten prooi aan iederen vijand, die aanvalt; als een vlinder zonder vleugels. Een mensch wordt eerst iets, is eerst iets met en door zijn *geloof*. Dat geloof, dat „de wereld *overwint*“. En, denk er om, die wereld valt *altijd* aan. Net als de mieren op den boschweg.

Ge kent toch dat mooie versje van Gezelle:

De wereld wil mij achterna
Alwaar ik ga of sta
Of ooit mijn oogen sla?

En die u altijd aanvallende en u altijd achterna-zittende wereld kunt ge alleen overwinnen door uw *geloof*. Net als de kapellen, die alleen door middel van haar vleugels konden triumfeeren over de mieren.

En nu zijt gij nog in de lente des levens, net als de jonge vlindertjes.

En zoo als hun vleugeltjes nog ongeoeffend en teer waren, zoo is ook uw geloofsleven nog teer en zwak.

En dat wéét de wereld wel, net zoo goed als de mieren aan de teerheid der vlindervleugeltjes zagen, dat ze die *jonge* kapelletjes makkelijk overmeesteren konden.

Zoo menigvuldig als de mieren op den boschweg, zijn „*de geestelijke boosheden in de lucht*“, die rondgaan, „*zoekende wien ze zouden mogen ver-slinden*.“

O, als we konden, dan zouden we die jonge kapelletjes met haar teere vleugeltjes wel willen toeroepen: „Waagt u toch niet op den mierenweg! Dan zijt ge verloren. Uw vleugeltjes kunnen u nog niet redden, blijft in het bloemenveld.“

En zoo zou ik al wat jong is, wel willen toeroepen: Waagt u niet in wereld, houdt u verre van de verzamelaars van de geestelijke boosheden in de lucht. Want ze leggen het er op toe, om de teedere, kleine vleugels van uw geloof af te bijten. En zonder die zijt ge verloren. Blijft veilig in uw eigen bloemenveld, en oefent daar gestadig de vleugelen van uw geloof, tot ze sterk en krachtig genoeg zijn, om u te bevrijden in de ure der verzoeking.

De vijand uwer ziel is zoo machtig en zoo listig.
En jong geloof is zoo teer!

H. S. S. KUYPER.

Silvaplana
Zwitserland, September 1921.

Er zijn er onder de hedendaagsche auteurs, vooral onder de vrouwelijke, die luide zingen het loflied der liefde. Eigenlijk is volgens hen de liefde het eenige, dat aan een vrouwenleven waarde geeft. Hoor maar, hoe één van de moderne romanheldinnen het zegt: „Ik verlangde zoo ondragelijk lief te hebben, om me weg te kunnen geven. . . . en ik was zoo nameloos ongelukkig als ik telkens merkte, dat die groote liefde voor mij niet was weggelegd.“ En zoo sterk was die begeerte, dat ze zich gaf aan iemand van wien ze wel wist, dat ze hem niet liefhad, schoon hij van haar hield.

Marianne, uit de roman van mevr. Boudier—Bakker, stond dan wel veel hooger, want zij gevoelde nooit meer behoefte aan een surrogaat van liefde, toen ze de echte had leeren kennen, al hield voor haar en den man van haar zuster 't weten, dat ze elkaar gevonden hadden, meteen de scheiding in. Bij Marianne vinden we dat, wat we juist bij die andere auteurs, wier boeken ik niet gaarne in handen van mijn lezeressen zou zien, missen: haar liefde kent de trouw.

Trouw.

Om de lippen van hen, die 't hooglied der liefde zingen, trekt een spotlach, wanneer ge dat woord noemt. Liefde is immers hartstocht; is het oogenblikkelijke; is het zich-moeten-geven. . . . En als het hoog-oplaaiende vuur gedooft is, blijft er niets dan een hoopje asch; een levenservaring te meer, op zijn hoogst, doch de moeite van 't oprakelen niet waard. Wanneer het vuur weer hoog opvlammen zal, moet een ander nieuwe brandstof aanbrengen. . . .

Wat dit alles met onze plaat te maken heeft?

Maar voelt ge dan niet, dat *het* element in de liefde dezer oudjes juist de trouw is?

Of denkt ge, dat het oude vrouwtje, bij al haar smart, zoo rustig kijken zou, als *hij* niet de eenige in haar leven geweest was?

Of meent ge, dat de oude man zóó haar hand zou omvatten, zoo teeder, als wilde hij haar nu nog steunen en bemoedigen, wanneer er van hun eerste liefde niets was gebleven dan een uitgedoofd vuur, een hoopje asch?

Wanneer je jong bent, en je hebt voor 't eerst lief, dan denk je natuurlijk, dat er geen twee menschen zijn die zoo van mekaar houden als jullie tweeën. En je vindt vooral de ouderen erg kalm, uitgedoofd kalm misschien. Want je weet nog niet dat de liefde, die ervaren heeft wat trouw is, o ja, wel anders, maar vooral niet minder is dan haar eerste begin. De rivier, die een diepe bedding heeft, stroomt juist daarom rustiger dan de ondiepe beek, die bruisend over steenen en hindernissen heenhuipelt.

Of het vanzelf spreekt, dat de echte, diepe liefde ook trouw is? Eigenlijk wel. Als je jezelf eenmaal gegeven hebt, werkelijk gegeven, zou je toch immers niet weten wat je met jezelf moest beginnen, als je dat geschenk op een slechten dag terug kreeg. Je hart zou sterven, omdat het geen rustplaats vond.

Maar of het altijd gemakkelijk is?

Kijk, menschen blijven altijd menschen, dat wil zeggen zondaren, ook al hebben ze elkaar nog zoo zeer lief. En dit is het karakter van de zonde; dat ze iedere goeie verhouding bederft.

Maar onze oudjes wisten wel, waar ze met hun verkeerdheden, met hun karaktergebreken, waardoor ze ook elkaar vaak het leven moeilijk maakten, heen moesten.

Ik weet wel, wij zouden de uiterlijke vorm iets anders willen. Wij hangen geen crucifix in onze kamers, of bij tijden van ziekte, boven ons bed. Maar „Jezus de Gekruisigde”, gelijk op de pagina van den opengeslagen Bijbel te lezen staat, is voor ons toch ook alles. Bij Hem zijn wij zelf, bij Hem is ook onze liefde veilig. Hij zal ons helpen om te bewaren, om, indien noodig, weer goed te maken, wat we in moedwil of ongeduld bedorven hebben. Hij leert ons, trouw te zijn.

J. M. W.—W.

't Is een mooie plek, die ze voor het herdenkingsfeest uitgekozen hebben. Een groote vlakte met veel

doornboomen, waartegen de witte tenten en wagens schilderachtig afsteken. Aan één kant begrensd door een hoogen kliprand, begroeid met allerlei struikgewas; verder de wijde Afrikaansche vlakte. — Een vroolijke drukte heerscht in en om de tenten, van Ooms en Tannies, Neven en Niggies¹⁾ wat bij elkaar kom „kuier en gesels”.

Later op den avond worden in het heele lager de vuren ontstoken *buiten*, en de kaarsen *in* de tent. „En die groot-baas, en die klein baassie gesels in die tent met die Ou-Nooi²⁾ en die Nomnies³⁾”.

En buiten hurken de kaffers om hun vuurtjes en vertellen elkaar allerlei verhalen van spoken enz. Of ze kritiseeren de gedragingen van die Baas en die Missis. Dat gebeurt ook.

Een paar tenten van ons af, zit een groep kaffers om een vuur. De vlammen werpen een rossig schijnsel over hun glanzende zwarte lichamen; en 't verzacht en vermooit al het leelijke van den dag. Ze zingen een eentonig melancholiek wijsje, zoiets waar je heinwee van krijgt.

En ineens rijst, midden op de Afrikaansche vlakte, in den zoelen zomerschen avond, het beeld van mijn hollandsch „thuis” voor me op.

'k Droom en 'k zie: versch gevallen sneeuw als een wollig tapijt, dat alle geluid dempt; ons oude huis onder de sneeuw, sprookjesachtig mooi en het licht schijnt door de ramen; de sneeuw kraakt zacht onder mijn voeten, als ik over 't paadje naar de voordeur loop. . . „Missis, die baas seek vir die Missis!” hoor ik en 'k kijk verbaasd in een zwartglimmenden toet met twee rijen blinkende roofdier-tanden. — Och, „die Missis” was zoo vèr wèg in 't droomenland.

We maken nog een wandeling door 't tentendorp. Op een groote open plek tusschen de boomen, met fakkels en kaarsen verlicht spelen „die jong mense” een dansspelletje en ze zingen daarbij het oude, overoude bruiloftsliedje: „Dààr kom die wá, die vier pèrdewâ!” We blijven niet lang kijken, want morgen is 't weer vroeg dag, en we hebben een lange reis met veel hindernissen achter den rug.

Maar die „pèrdewâ” rijdt maar voort, al maar voort, tot de laatste fakkel uitgedoofd is.

't Is nog donker, als we gewekt worden door een knetterend geweersalvo: 't sein voor de morgen-godsdienstoefening. — En weldra ruischt het statig en plechtig over het nog slapende lager: „De Heer zal opstaan tot den strijd!”

Als in oude, bange dagen.....

¹⁾ Zoo noemen de kennissen elkaar.

²⁾ Nooi = meisje.

³⁾ Kinderen.